

**MIRAR DE TANT EN TANT ENRERE ÉS
TAN ALLIÇONADOR COM ABSURD ÉS
MIRAR EXCESSIVAMENT ENDAVANT**

Jordi Badia

Periodista

Ara no féssim el ridícul

Dic que el procés de transició nacional progressa adequadament. Que vol dir que ho fa amb les empentes i els rodelons que han de ser inevitables i, fins i tot, que són de desitjar perquè situen cadascú en el lloc que li pertoca, ara que s'han acabat les ambigüitats interessades políticament i partidista. Dic que progressa adequadament perquè les etapes es van succeint i el camí es va desbrossant. Per exemple, ja sabem a hores d'ara que parlem de la independència de Catalunya. Ho sabem a Catalunya i ho saben a Espanya i arreu. Fa uns quants anys ens hauria semblat mentida poder-ho fer amb tanta naturalitat i determinació. I ara, en pocs dies, polítics tan poc independentistes com Josep Antoni Duran i Lleida i l'expresident José Montilla han advertit el president Mariano Rajoy que, si bada més del compte, hi haurà un dia en què es trobarà una declaració unilateral d'independència al Parlament de Catalunya.

MIRAR DE TANT EN TANT enrere és tan alliçonador com absurd és mirar excessivament endavant. Ara hem avançat i ens hem instal·lat en la discussió sobre la data i la pregunta del referèndum. S'ha d'haver decidit abans de final d'any per poder-lo fer el 2014. Queda un mes, a penes. El debat que s'ha muntat des de fa setmanes és fascinant. Pot semblar que els partits s'hi han empantanegat, però jo trobo que van fent via. Hi ha qui diu que és

LLUÍS ROMERO

un debat ocios perquè tothom sap, ho diuen amb aquesta rotunditat, que la consulta no es farà ni el 2014 ni mai. Bàsicament, ho afirmen els qui no volen que la consulta es faci, encara que en el seu programa electoral i en el seu discurs oficial es proclamïn partidaris del dret a decidir. És el cas del socialistes catalans. Hi afegeixen que ens

hem endinsat en un camí sense sortida, i tracen etapa rere etapa fins a la trompada final. Argumenten que, com que la consulta no es farà, el següent pas serà la convocatòria d'unes eleccions plebiscitàries i, suposant que les guanyin els partidaris de la independència, faran la declaració unilateral de què han advertit Duran i Montilla, i Catalunya en-

trarà en el lim polític perquè l'endemà de la declaració Catalunya continuarà sent tan espanyola i tan dependent d'Espanya com sempre perquè cap país no la reconeixerà.

TENEN RAÓ EN UN ASPECTE: una declaració unilateral d'independència només és vàlida i té sentit si immediatament és reconeguda pels Estats Units i Alemanya. Si no es tenen garanties de reconeixement internacional, val més no posar-s'hi. La independència de Catalunya no pot ser una mera declaració. No s'hi pot frivolitzar, ni es pot deixar a l'atzar.

Ara: l'anàlisi unionista és apres-

sada, perquè se salten les pantalles lleugerament, per dir-ho amb un llenguatge actual. Fa quinze dies vaig utilitzar la metàfora dels escacs i ara hi torno. En els escacs, abans de fer un moviment, els jugadors calculen tantes jugades per avançat com són capaçes. Com més bo és un jugador, més jugades és capaç d'anticipar. A vegades tan sols es preveuen posicions que s'intueixen favorables o poc propícies. Doncs ara es tracta d'això mateix. El següent moviment ha de ser la data i la pregunta de la consulta. Un cop s'hagin fixat, ens situarem en un escenari nou i, aparentment, favorable per als partidaris de l'autodeterminació. I, llavors, ja veurem quins moviments hi ha, per la part d'Espanya i en l'àmbit internacional.

EN AQUEST PROCÉS, el que seria negatiu i decebedor és que els partits catalans que volen fer la consulta fossin incapaços de pactar una data i una pregunta clara que es pugui respondre amb un sí o un no, i, més important, que un cop en sapiguem el resultat tothom entengui inequívocament què hem decidit democràticament la majoria dels catalans. No cal donar-hi tantes voltes. Ho formulin com vulguin, com més els plagui i més còmodes s'hi trobin tots, però es tracta de dilucidar si hi ha una majoria de catalans partidaris de la independència de Catalunya. Si són incapaços de fer-ho, val més que ho deixem córrer.

Una declaració unilateral d'independència només és vàlida i té sentit si immediatament és reconeguda pels Estats Units i Alemanya